

igga ühhele kes usjub, nihästi Judo-
mehhele essite kui ka Krefamehhele, sest
Jummala õigus ilmutasse sellesamma
sees usjust usko, nenda kui kirjutud on:
kes usjust õige on peab ellama.

Siin piddas luggia kinni kui üks, kelle südda-
mest wärrin läbbi käib. Ja nenda se olli ka.
Se on raske tunnistada, kas se wihha wõi wäggi
waldne immetellemine olli. Sesuggune luggu, olgo
ta mis wärki tähes, ei wibind kauaks, omma
mofke pingutades, omma otsaesijst suggo wõllides,
läks ta luggedes, kummi ülle kess-õ eddasi. Wi-
maks panni ta ramato kofko ja läks maggama.

* *
*

Teisel õhtul istus uskmata Juut jälle laua äres
ja lahti löedud Piibel olli ta ees. Temma wihha-
waen polnud mitte wähenend, agga üks sallaja
tundmine ajas tedda siiski ennese tahtmise wasto
pühha kirja luggema. Ta olli kui wõitleja, kes
üht waenlast, tedda ta wihkab, ennese wasto wälja
kutsund, ja kellest ta wast wõideldes ta rammo
ning tarkuse pärrast õppib luggu piddama ehk küll
ka weel ikka kibbe wihha luggupiddamise selsis on.
Nõnda hakkas temma wõitlemist ikka jälle ueste
peale. Kätte olli alles luggia süddame peal.
Üksi se kõigewäggewam Jummal wõis sedda sealt
pealt ärrawõtta. Küll same kuulda, kas ta sedda
teeb.

Jälle teine õhto. Weel ikka waene Judi süddames
põlles tigge wõitlemise himmo. Se näitis, kui
olleks ta wõitlemises ennesele hawa sanud. Temma
raudridel olli üks somus mahhalangend, ja sealt
läbbi olli Jummala sõnna kahheterrane mõel tun-
gind ja tedda hawanud. Ta näust paisisid mõlle-
mad, ni hästi wallo kui wihha wälja. Ta pöras
sõast taggasi kui se, kes küll isse täieste polle ärra-
wõidetud, agga wihhane, et ta hawatud ja taggasi
pelletud olli. Weel olli paks kolmekordne kätte ta
süddame ees.

Se olleks ülleliga, sellest kõnneleba, kuidas Juut
sel kombel üks õhto teise järrel ülle kess-õ Piiblit
lugges ja ommas süddames tõe tunnistuse wasto
wõitles; kuidas temma waen selle wasto ei tahtnud
järrele anda; kui saggedast siunamised süddant
täitsid, mis ta agga suure waewaga wõis waigis-
tada; kuidas ta wahhest järsko istme pealt üllēs-
kargas ja süggawas mõtlemises toas eddasi ja
taggasi käis, otsego olleks ta pisut aega ennese
wõitlemisest tahtnud hingata, kartes, sedda jälle
peagi ettewõtta. Ommeti sai ka wahhete wahhel
waitne tassane waim wõimust ta ülle. Agga
siiski jäi weel pimmeduse kätte ta süddame peale.

Witto päwa ja nädalal läksid sel kombel möda.
Regi ei teadnud egga wõind mõista sesuggust
wõitlemist. Ni pea, kui Lewi toast ärraläks, panni
ta Piibli hõlega jälle ramato-kappi ja ka usse
luffo, ehk küll wõtti usse jäi.